

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Grela

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa O. spółki akcyjnej w P.
przeciwko T. D.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej O. spółki akcyjnej w P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 23 marca 2022 r., I AGa 206/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 kwietnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Łodzi uchylił nakaz zapłaty wydany 23 sierpnia 2018 r. przez Sąd Okręgowy w Łodzi i oddalił powództwo O. Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. przeciwko T.D..

Wyrokiem z 23 marca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda.

W skardze kasacyjnej powód, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazał na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne czy w sytuacji, gdy strony zgodnie zawierają umowę na pięcioletnie cykle jej

obowiązywania - wyraźny zapis umowy - zaś kolejna umowa na okres 5 lat jest zawierana w formie aneksu (tak strony tytułują kolejne umowy na okresy pięcioletnie), a ponadto wprowadzają tekst jednolity (zmieniając pewne postanowienia dotychczas zawartej umowy w trakcie trwania cyklu pięcioletniego) zasadnym jest uznanie, iż charakter prawny kolejnej umowy zawartej na okres kolejnych 5 lat - tu nazwanej aneksem - wskazuje, iż strony są związane umową z 2007 r., czyli w 2016 r. umowa jest w 8 roku obowiązywania, a tym samym nie zostały przewidziane kary umowne za rozwiązanie umowy z winy franczyzobiorcy. Czy też w oparciu o treść zawartych umów w cyklach pięcioletnich oraz zgodne ustalenia stron i cel zawartych umów, uznać należy, iż umowa znajdowała się wówczas w 3 roku obowiązywania jej pięcioletniego cyklu, zatem była podstawa do naliczenia kary umownej za jej rozwiązanie z winy pozwanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W judykaturze już wielokrotnie wypowiedano się na temat charakterystyki skargi kasacyjnej (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18). Wskazano tam m.in., że skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej.

Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przysądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz uzasadnienia występowania w sprawie (zob. postanowienia SN: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; z 26 września 2005 r., II PK 98/05; z 10 maja 2019 r., I CSK 627/18).

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi do wniosku, że powyższa przesłanka nie została wykazana. W uzasadnieniu nie powołano argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Zagadnienie prawne musi być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienie SN z 2 grudnia 2011 r., III SK 27/11). Tego wymagania skarga kasacyjna powoda nie spełnia.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej, nie znajdując też okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[as]

